

LUCIE ŠILHOVÁ

SVEDU TO

NA TEBE

motto

Svedu to na tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

The logo for 'motto' consists of the word 'motto' in a white, lowercase, sans-serif font, centered within a solid black rectangular background.

Lucie Šilhová
Svedu to na tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

The logo for Albatros Media features a solid black right-pointing triangle above the text 'ALBATROS MEDIA'.
ALBATROS MEDIA

LUCIE ŠILHOVÁ

SVEDU TO

NA TEBE

Praha 2020

ÚVOD

Mého muže dávno měli zavřít. Občas sice bručí, ale to je podle mého v zemi, kde zákon zakazuje pojmout za choť více než jednu ženu, málo. Polehčující okolností by mu snad mohl být fakt, že když mě pojímal, netušil, že v řadě za mnou stojí ještě několik dalších žen netrpělivě podupávajících nožkou v bílém svatebním střevíčku. Ne že by se tak hnaly do manželství. Ale když už to musí být, ať je to rychle vyřízené. „Ještě aby nám tak vystydla svíčková, že jo, holky!“ Oddávající úředník si však užíval, že ho konečně někdo poslouchá. Rozpovídal se o povinnostech manželky v některých pasážích tak plameně, že bylo jasné, co konkrétně u té své postrádá. Celé mi to připomínalo kázání, jež drželi rodiče v ten okamžik, co mi za kapitulace (bohužel ne bezpodmínečné) dovolili poříditi si pejska.

„Musíš se o něj starat, věnovat mu péči i pozornost, hrát si s ním, mazlit se s ním, čistit mu srst, pravidelně ho krmit, být k němu laskavá a nene-

chávat ho doma samotného,“ vypočítávali střídavě. O nějakých patnáct let později mi úředník na radnici klade stejné podmínky a já přemýšlím, kdo tady kapituloval, proč to mám odnést zrovna já a jestli taky dojde na loužičky. Nedošlo (ani na radnici, a zatím ani v manželství), neboť i na pána s řetězem na krku čekala svíčková. A tak nám konečně popřál mnoho štěstí s tím, že tuto záležitost považuje za uzavřenou. Ani si nevšiml, že právě spáchal trestný čin. Ostatně, co by si s tím lámal hlavu, hlavně že šťastlivec novochoť brzy odvede všechny své ženy z úřední budovy. Cupitajícího zástupu novomanželek si ostatně nevšiml ani on sám a myslím, že jsme mu v celé své kráse nedošly dodnes. Někdy to ale bylo o fous.

„Tolik párů bot přece nemůžeš sama unosit!“

„On tady někdo byl, že nám zmizela celá bonboniéra?“

„Jak můžeš najednou číst knížku, koukat na televizi, a ještě se u toho dloubat v mobilu?“

Úplně nejbliž odhalení však byl tehdy, když nám měli přivést nový nábytek.

„A když už budeme stěhovat ven ten starý, mohli bychom natřít okna. A když už budeme natírat okna, vezmeme přitom i radiátory. Ale když tak na ně koukám, neměly by se spíš vyměnit? A když už je budeme měnit, neuděláme rovnou novou podlahu?“ vynořuji se střídavě tu ze šatny a tu z koupel-

ny. Když na manžela vykouknu ze spižírny, zvedne konečně oči od sudoku a zavrtí nevěřičně hlavou: „Prosím tě, kolik vás tady po bytě ještě je?“

Hodně, můj milý. Tak akorát dost na to, abych zvládla plout životem tak, jak jsem si předsevzala: s cynismem manželky, grácií dámy, oddaností dcery, pílí hospodyňky, nadhledem matky, sebevědomím ženy, urputností kazatelky i nevypočítatelností kalamity. Jen díky tomu, že se bytosti ve mně obsažené mohou jedna o druhou opřít, stojím pevně a držím pohromadě. A pokud se něco nevyvede – a že takových věcí je v mém životě dost –, vždycky mám na koho to svést. Třeba na tebe, milá Lucie.

I.

Jsem MANŽELKA

„Půjdeme na pivo?“

„Já jsem se těšila, že si večer něco přečtu.“

„Můžeš si přecíst nápojový lístek.“

Jak jsem vdaná, tak jsem hloupá

Dvacet let! Dvacet let byl schovaný v druhohorních vrstvách prádelníku a klidně tam mohl ještě dalších dvacet let zůstat, aniž by lidstvo zastoupené mým manželem zaznamenalo újmu. Moje chyba. K čistce v prádelníku jsem se dlouhodobě stavěla jako muž – mnoho let jsem ji pečlivě plánovala, což v řeči mužského kmene znamená „odkládala jsem ji na neurčito“. A nakonec mě muž také doběhl. Jak jsem vdaná, tak jsem hloupá! Protože kdybych byla chytrá, vyslala bych ho na nějakou důležitou misi – třeba koupit brambory – a v klidu vytřídila a vyházela cíchy po babičce a kapesníky po dědečkovi, aniž by si toho vůbec kdy všiml. Nevyslala. A teď to mám.

„Tohle se vyhodí? Tohle se hodí!“ přehrabuje se v hromadě určené k likvidaci. „Vy mladí jste hned se vším hotoví,“ vytahuje z hory ložního prádla další trofej můj o dva měsíce starší manžel.

Právě když se kochám představou, jak ho rdousím krajkovým povijanem, na tváři se mu objeví výraz hluboké bolesti a chytne se u srdce. Tak už je to tady, pomyslím si a špičkou nohy přišoupnu blíž hromadu prádla, aby aspoň padl do měkkého. Vida, k čemu se hodí staré cíchy! Místo chroptění však začne štkát: „Proč? Proč mi to děláš? Proč chceš vyhodit to nejcennější, co v životě mám?“

Chystám se namítnout, že mě přece nikdo nevyhazuje, ale pak si všimnu, že třímá v ruce otrhaný vetvý hadřík, na jehož existenci už dávno zapomětl. „Tímhle šátkem mi vždycky ovázali krk, když jsem měl jako dítě angínu. A že jsem ji měl často. Přece ho nemůžeš jen tak hodit do popelnice.“

Můžu. Ale nehodím. Alespoň ne hned. Ale až dojdou brambory...

Padesát odstínů buchet

Bylo to lepší než sex. Tuhle větu slýchávám v mnoha různých situacích pravidelně. Dokonce i doma, když se hecnu a upeču tvarohové buchty. Když se kuchyní nese jejich libá vůně, partnerské uspokojení kyne jako těsto v pekárně u doktorů Oetkerů. Já jsem spokojená, že si večer budu moci dočíst knížku, manžel je spokojený, že mi za ty buchty ještě pořád stojí. „Pekáč v břiše je lepší než pekáč

na břiše,“ odfukuje vždycky tak požitkářsky, že jsem si dokonce svého času pohrávala s myšlenkou, že by buchty mohly v našem soužití sex zcela nahradit. Jenže pak mi došlo, že je s nimi větší dřina. Rozhodně u jejich pečení nemůžu ležet, a už vůbec je nelze markýrovat. Představa, kterák vytáhnu z rozpálené trouby buchet prostý plech a s radostným hýkáním posypu práškovým cukrem vzduchoprázdno, je sice lákavá, leč pokud jde o žvanec, jsou muži mnohem méně ochotni nechat se oblbnout. Možná proto vyhledávají alternativní prameny vzrušení, aby nebyli odkázáni jen na domácí péči. Nemyslím jiné ženy, protože každou nakonec rozbolí hlava. Ale třeba bicykl: ten hlava nebolí nikdy.

„Bylo to lepší než sex,“ říkal mi s ruměncem ve tváři kamarád, když mi líčil, jak na kole sjížděl schody středověké pevnosti.

„A ty máš nějaký problém?“ zeptala jsem se ho vážně, protože jsem nechápala, jak může drncání nahradit objetí.

„Takový orgasmus jsem ještě nezažil,“ svěřil se jiný, když se mu poprvé podařilo na carvingových lyžích vykrojit oblouk tak odstředivý, až mu to málem vyždímalo podvlíkačky.

V životě už jsem sjela a vykroužila leccos. Ale sexu a tvarohovým buchtám se zatím nevyrovnalo nic.

Kinder outfit

Na té fotce drží v náruči dívku v džínách tak úzkých, že nejspíš vznikly sešitím dvou brček. Tváří se velmi šťastně. Můj muž. Co na tom, že mu na snímku bylo sotva sedmnáct a mně si nabrnk-nul o deset let později. Tím hůř! Ještě mě neznal, a už mi byl nevěrný. Čeho se tak asi můžu od něj nadít teď, když má na rukou nosit mě! Vždyť mě ani nepřenesl přes práh našeho nového bytu, že prý stěhováci přijedou až zítra. Pravda, nohavice mých džín mohly posloužit spíš jako ropovod, přesto jsem se trochu naštvála. Snažil se zatáčku ještě vybrat tvrzením, že stěhováci transportují nejen kusy těžké, dřevěné či nadměrné, ale také křehké. Vzpomněla jsem si na fotografii. „Ach ták, tak to nebyla láska, ale brigáda.“

Prásknul dveřmi, až mi ponožky sjely ke kotníkům. Já vím, na první lásky se nesahá. A nežárlí. Stydět jsem se přestala za pár dní, když mě zatknul při odchodu do práce.

„Tenhle výstřih necháš doma. Copak nemáš něco pěkného s rolákem?“

„Mám. Tebe,“ usmála jsem se na něj a vyklouzla ze dveří.

Nutno dodat, že jsem do práce nešla oblečená jako zpěvačka Madonna. Spíš jako Maruška Rotrová. Žensky, leč decentně. Můj muž by však dal

přednost tomu, kdybych si vzala příklad z figurky v Kinder vajíčku. Několik vzájemně se překrývajících vrstev, aby nikdo nepoznal, co je uvnitř. Byl to zkrátka na začátku našeho vztahu boj. O každý milimetr výstřihu a centimetr podpatku. O každou kapku mejkapu. O večery s přáteli a dny na služebních cestách. A taky boj o život číšníka, jehož chtěl inzultovat popelníkem jen proto, že si dovolil vyslat ke mně nesmělý úsměv. Ale přežili jsme to. Já, on i všichni číšníci světa. Mně ta fotka první lásky přijde dneska milá, on pochopil, že bez mejkapu se neobejdu. Zvlášť po čtvrt století dlouhém manželství, jež se mi zarylo nejen pod kůži, ale i do kůže.

Tehdy a teď

Mám pocit, že jsem svému muži plácala bábovičky už na pískovišti, jak dlouho jsem za něj vdaná. Takže jistě chápete, že povel „svlíkej kalhoty“, který před čtvrt stoletím znamenal vášeň a sobotní odpoledne strávené v posteli, dnes oba chápeme tak, že budu prát tmavé a sobotní odpoledne zasvětime úklidu. Však on mě taky nešetří. „Podívej, jak je venku krásně. Šla bych někam na zahrádku,“ projevím přání strávit baboletní odpoledne jako za starých časů, kdy naše jediná starost

byla, jak normálně fungovat a přitom ani na chvíli nerozpojit ruce. Posezení v zahradní restauraci byla činnost, která tomuto konceptu vyhovovala nejlépe. Mohli jsme pít jedno pivo za druhým a pořád si ždímat navzájem dlaně. Jenže to bylo tehdy. Teď místo půllitru třímám hrábě a honím po trávníku listí.

„Chtěla jsi zahrádku? Tak si nestěžuj,“ pochechtává se manžel celý rozzářený, jak pěkně mě doběhl.

No počkej, tohle ti nedaruju, škubu zuřivě hráběmi i pravým očním víčkem. Po sobotním výletu do pracovního tábora následuje poklidné nedělní ráno.

„Dal bych si snídani do postele, drahá,“ volá z peřin otrokář.

„Tak si ji tam dej,“ zacvrlikám roztomile. Leč podtón pomstychtivého zadostiučinění se mi skrýt nepodařilo. Téměř hmatatelně totiž cítím, jak přemýšlí, čím udobřit hospodyňku, jež mu servíruje nedělní snídani tak vyváženou, že se hromada lívanců za ta léta ještě ani jednou nepřekotila.

„Už to mám,“ zjeví se za mnou v kuchyni jako duch. „Co kdybychom dneska zašli na masáž?“

Podruhé už mě neoblafneš, hochu. „Třetí neděle za sebou k tvojí matce na oběd? Zapomeň!“

Pohlavní fakt

Jsem chlap, i když moje tělo vysílá do světa informaci zcela opačnou. Jenže psychologové hovoří jasně: pro ženy je manželství něco jako vleklá choroba, pro muže sanatorium, díky kterému jsou celoživotně posíleni, zoceleni a utuženi. A protože chronická je u mě po čtvrt století trvajícím manželství pouze chuť na sladké, zato zocelena se cítím od okamžiku, kdy se místo kuřete, pro něž byl vyslán, dostavil můj muž s opicí, musím ten pohlavní fakt přijmout. Mně svazek manželský skutečně svědčí. Den po dni je mé zdraví víc a víc posilováno, takže až budu mít jednoho dne smrt na jazyku, bude to jazyk v té nejlepší kondici. Jistě bude dobře prokrvený, protože krev se mi do hlavy naválí vždycky, když manžel čistí zablácené kolo v právě vypulírované koupelně. Takže často. Až se jednoho dne rozhodnu natáhnout bačkory, ohnu se pro ně křepce, neb moje šlachy a svalstvo budou v ohýbání vytrénované pravidelným samo-sběrem ponožek z podlahy. Co bude?! Ono už je! A až jednou těmi nataženými bačkorami zaklepu zcela, budu klepat energicky a bez zadýchání. Moje plíce totiž během let získaly kapacitu varhanních měchů, jak zhluboka se musím občas nadechnout, abych zachovala klid. U nebeské brány pak vyčkám trpělivě, až se dobrotivému anděli uráčí promazat

zámek. Můj krevní tlak se nezvedne ani o píd', je na takové situace zvyklý. V manželství zkrátka jen kvetu. Zato s mým mužem to vypadá bledě. Pořád blouzní něco o tom, že láska je nemoc a s tou se musí do postele.

Domáci autokracie

Můj muž trpí autoimunitní nemocí. Proti vrtochům našeho auta je naprosto imunní. Ba co víc, on je dokonce podporuje! Což mi přijde krajně nespravedlivé, protože se mnou se tak nemaže. Náš automobil prý vyžaduje tu nejluxusnější kosmetiku, jaká je k mání. Kdybych já špitla cosi o zlaté pleťové masce s kaviárem, pošle mě do samošky pro okurku, tím jsem si jistá. Co by asi říkal, kdybych slupkami oblepila čelo jeho mazlíka, jak to radí mně? Taky nemá rád přímé slunce. A tak s ním manžel hodinu objíždí sídliště, než najde stín, zatímco já na mrtvici, pes na vodičku a králík na smetaně se pečeme v poledním žáru, protože klíče od domu si tu okružní jízdu dávají taky.

Když usednu za volant já, začne mi vypočítávat, co všechno auto nemá rádo. Nevím tedy, proč mě označuje za hysterku, když mu obratem vypočítám, co všechno nemám ráda já. Proč si auto smí postavit hlavu a všichni jsou hned samá starost,

kde je problém, zatímco když si postavím hlavu já, odbude se to mávnutím ruky a nikdo si nevyčítá, že měl o mě lépe pečovat, a že rozhodně nebylo správné mě na dovolené tolik honit do kopců? Můj autoimunitně postižený muž tvrdí, že auto má duši. Já tvrdím, že je to kus užitečného plechu s motorem, jako je třeba pračka. Z obou stejně nakonec vypadne cosi úplně vyždímaného, když to po dvou hodinách vypnete.

Kam s ním?

Přípravy na cesty jsou dneska nuda. Zabalíte kufr a do kapsy strčíte platební kartu pro případ, že doma něco zapomenete. Anebo si řeknete, co nemám, to nepotřebuji. Já jsem pro konvenční řešení. Pročež můj muž sáhl do kapsy batůžku půjčeného od kamaráda Fandy. Místo kreditky, kterou chtěl zaplatit zapomenutý mezizubní kartáček, však vytáhl zapomenutý joint. Tímto omamným způsobem si totiž Fanda dodává kuráž při těžkých životních situacích, jako je třeba odchod do práce. Teď jsme se ovšem dostali do těžké životní situace my. Uprostřed davu lidí na thajském letišti manžel nechápavě zírá na joint ve své dlani. Už vím, jak to vypadá, když vám proběhne před očima celý život. Už vím, jak to vypadá, když svého chotě

už opravdu, ale opravdu nikdy v životě nechcete vidět. Vrátili jsme rychle marihuanu do kapsy, ale co s nešťastným batohem? Muž radil nacpat ho do koše. Jenže odložit takto v Bangkoku cokoliv jiného než kelímek ze Starbucksu? To jsme se mohli jít rovnou udat. „Zbavím se tebe!“ ječím na manžela. „Za vraždu dostanu určitě méně než za pašování drog!“ Této racionální diskusi jsme se věnovali tak vášnivě, že jsme ani nepostřehli, že jsme z letištní haly venku, zatímco batoh s horkým zbožím, knížkou a prášky na průjem zůstal zapomenutý v jejich útrobach. Nevraceli jsme se. Co nemám, to nepotřebuji. I když musím přiznat, že kdykoliv jsem si během dovolené na batoh vzpomněla, prášky by se mi docela šikly.

Dobře nabroušená

Můj muž je feministka. A váš zřejmě taky. A spousta dalších, kteří ve svých rodinách usilují o rovné příležitosti. Tuhle jsem třeba dostala příležitost nabrousit nůž, jehož čepel mi nápadně připomínala novou přítelkyni bratrance Viktora: úplně tupá. Ale protože měla přednosti (i zadnosti), které nevyžadovaly příliš sofistikovanou konverzaci, přišel na to až po dvou letech. „Proč jsi mi to neřekla?“ zeptal se malinko ukřivděně. Ne Viktor. Manžel.

Ačkoliv to nakonec vyjde nastejno. S tím rozdílem, že rozum nejde nabrousit. Nůž naštěstí ano. A tak jsem se chopila příležitosti a nůž nabrousila.

„Vidíš, jak ti to pěkně jde. Tak můžeš vzít rovnou všechny, když jsem to já nestihl,“ zvedl oči od rozehrané karetní partie v mobilu ten, který brousí nože už dva měsíce. Bohužel jen verbálně, což je metoda pramálo efektivní. Mám chuť se příště místo příležitosti chopit kudly, ale přece nevykostím vlastního manžela. Zvlášť když má talent i chuť feminismus šířit mezi další muže. Tuhle jsem ho zaslechla, jak říká sousedovi na chalupě: „Jsem rád, že moje žena dostala přidáno. Aspoň si budu moct koupit poslední verzi PlayStationu. A vůbec mi nevadí, že si dcera udělala řidičák. Teď pro mě bude moct jezdit do hospody, hahaha.“

Většina mužů zkrátka rovnoprávnosti fandí. Teď ještě abychom se pochlapily my, ženy. Abychom si pak nemusely říkat totéž, co Viktor při pohledu na svou přítelkyni: „A tak jsem opět z maxima vytěžil minimum.“

Změnu, nebo život!

Změna je prý život. No nevím. Na křižovatce kousek od našeho domu tuhle změnili přednost v jízdě a mě to málem život stálo. Mám si prý změnit

barvu vlasů, protože jezdím jako blondýna, řval na mě kolega řidič. Když jsem mu vysvětlila, že si nevšiml nových dopravních poměrů, takže nový účes nebude nutný, změnil slovník. Ale nemyslím, že nadlouho. Takoví lidé se nemění. To já bych se změnám nebránila. Ale moc nevím, čeho přesně by se měly týkat. Práce mě baví, i když v ní nezachraňuji svět. Takovou ambici ani nemám, navíc by to stejně bylo proti jeho vůli. Možná by se mi šikla změna manžela. Ale to by bylo asi také proti jeho vůli, takže předem odsouzeno k nezdaru. Rovněž pokusy změnit sebe sama jsem vzdala. Když jsem změnila účes, dočkala jsem se doma tázavě zdviženého obočí, ublíženého povzdechu a nesouhlasného zavrtění hlavou. Když jsem změnila velikost oblečení směrem dolů, ocitla jsem se v podezření paralelního vztahu. Když jsem změnila velikost oblečení směrem nahoru, podezření ještě zesílilo, protože můj muž má rád mánesovské typy a myslí si, že to tak mají všichni. A že já si kvůli nějaké bokovce nechám jen tak z plezíru narůst prdel. Když už se ale do džín dostanu jen s pomocí lžice na boty, usoudím, že je čas na pořádnou fyzickou práci. A tak během víkendu, kdy manžel odvandruje do lesů (zřejmě pokus o změnu ve sněžného muže), vymaluji a přestěhuji předsíň. V neděli večer se otevřou dveře a místo obdivného „ách“ se ozve: „Fuj. Já se lekl, že jsem

v jiném bytě. Málem mě z toho trefil šlak.“ A pak mi tvrdíte, že je změna život.

Vykřičníky a otazníky

Tenhle imigrant se v naší zemi usadil už dávno a nikdo proti tomu ani nepípl. Jediná hysterie, kterou čas od času vyvolá, je zděšení v květinářství, když dojdou rudé růže. Já mám však ke svatému Valentýnu výhrady. Ne proto, že přišel z ciziny. Zdá se mi totiž, že je trochu lehkoživka. Chrání prý zamilované, jenže ti v podstatě žádnou ochranou nepotřebují. (Snad proti početí, protože tady vám nepomůžou ani všichni svatí.) Čerstvě spárované dvojice si to sviští ve víru hormonálního uragánu, který láme vše, co mu stojí v cestě. Klidně i srdce. K čemu tedy chránit něco, co je samo o sobě silné až dost? Jestli má Valentýn potřebu strkat svůj svatý nos mezi partnery, měl by vyčkat, až rozjívěné hormony zacouvají zpět do nadledvin a uragán odfučí lámat jinam. A ti dva, co v dobách zamilovanosti pomalu nemohli ani dýchat, když se od sebe vzdálili na víc než pět centimetrů, budou vrženi do párového života bez berliček biochemické stimulace. Hle, stále dýchají. Nejen na pět centimetrů, ale i na pět metrů, a dokonce pět kilometrů. Jak to, že dýchám? To už nemiluji? Jak to, že dýchá? To už

mě nemiluje? Právě teď, kdy vykřičníky (miluji tě!) vystřídají otazníky, by se šikla ochranná ruka svatého Valentýna, aby zastavila pochybnosti, které si v bohatýrských začátcích málokdy připouštíme. Ale když pomyslím, jak dopadli Romeo s Julií nebo Caesar s Kleopatrou, nevím, zda svatého Valentýna do vztahů vůbec tahat. Ať už jsou na začátku, nebo uprostřed. Anebo třeba úplně někde jinde.

Průdušky na cukru

Z celé rodiny je na tom nejlépe naše auto. I když jak se to vezme. S každým zakašláním se hned jede za odborníkem, každý škrábanec je okamžitě ošetřen, každá změna v chování je podrobena pečlivé analýze. (No to tedy děkuji pěkně.) Příkladem by náš vůz mohl být, i pokud jde o preventivní prohlídky. Jejich termíny hlídáme úzkostlivěji než kolonoskopii a pečlivě vedená složka s výsledky nejrůznějších prohlídek, kontrol a ošetření je tlustší než daňová a jiná finanční hlášení naší rozvětvené rodiny. A to je co říct. To já když potřebuji najít žádanku na vyšetření nebo naopak lejtstro, které mi vetknul do ruky lékař na pohotovosti, jenž vyšetřoval moje hlasivky neschopné hlásku a dech beroucí zánět průdušek, převrátím vzhůru nohama pracovnu, knihovnu, psí pelech i kočičí

kožich, abych povědomý papír později náhodou objevila založený mezi pytlíky s vanilkovým cukrem. Aha. Na druhé straně mám napsaný recept na rakvičky. (Jak prozíravé!) Sice s razítkem fakultní nemocnice, naštěstí ale psaný mou rukou. Naše auto má zdravotní dokumentaci přehledně vedenou, chronologicky seřazenou a pečlivě uloženou, já tu svou nahodile ukrytou ve spíži a po kabelkách. Ale stejně bych neměnila. Protože když už si s vrtochy a neduhy rodinného vozu neví chytré hlavy rady, napojí ho na kompjútr, který dokáže odhalit i tu nejskrytější slabinu. Takovou diagnostiku bych tedy svému muži nepřála. A sobě už vůbec ne.

Žena činu

Jednoho dne nám vstoupila do života a celý ho převrátila naruby. Přísná, chladná, vypočítavá mrcha, která vždycky spolehlivě zkazila náladu, kdykoliv se na ni člověk podíval. Dokázala zazdít i ten nejkrásnější den a sebevědomí původně kypící zdravím se za její přítomnosti stalo uzlíčkem rozjitřených nervů. Nebylo nic, za co bychom si jí mohli vážít, přesto se těšila našemu respektu. A i když jsme se na ni dívali spatra, ona měla stejně vždycky navrch. Svou pravdu nám sdělovala s krutostí